

Monahia Siluana Vlad
Ramona Bădescu

**UNDE-ȚI ESTE BUCURIA,
OMUL LUI DUMNEZEU?**

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Mitropolia Moldovei și Bucovinei
Editura DOXOLOGIA
Iași, 2010

Cuprins

Cuvânt lămuritor (<i>În loc de prefață</i>)	7
Darul lui Dumnezeu nu e numai ce se vede	9
Puterea de a vedea ce nu se vede	26
Să învățăm să fim blânzi și smeriți cu inima	42
Răbdarea se învață	60
Eu nu vreau să se uite Dumnezeu la mine!	76
A fi părinte înseamnă a fi creator	92
Darul lui Dumnezeu e prezența Sa lucrătoare	107
Recunoștința, floare rară	121
Să nu-L căutăm pe Domnul ca pe un mort!	137
Ia-o pe firul durerii și vei afla calea vindecării!	152
Este dansul un păcat?	167
Ia-ți neputința ta și umblă cu puterea Mea!	183

Cuvânt lămuritor *(În loc de prefață)*

Cartea aceasta, iubiți cititori, s-a născut „din vorbă în vorbă” pe teme care ne frământă pe noi zi de zi. Ea conține transcrierea, ușor modificată de mine ulterior, a unor convorbiri avute cu Ramona Bădescu, de-a lungul anului 2006, în cadrul emisiunii „Trepte spre cer” de la 3TV Craiova.

Am pus titlul „Unde-ți este bucuria, omul lui Dumnezeu?” pentru că aceasta este întrebarea pe care mi-o pun mie însămi, ori de câte ori mă pomenesc încruntată sau supărată.

E o întrebare care mă ajută să mă smulg din inerția trăirilor sufletești supuse evenimentelor exterioare și să mă așez, fie și pentru câteva clipe, în fața Domnului meu, Cel ce S-a răstignit și a înviat pentru ca eu să-mi aflu Bucuria în El!

E o întrebare care uneori mă trezește, alteori mă ceartă, de multe ori mă mângâie...

V-o dăruiesc acum și Dumneavoastră, iubiți cititori, și vă rog să faceți din ea un loc de întâlnire față către față cu marea iubire de oameni a lui Dumnezeu! Și dacă se va întâmpla ca, pentru unii dintre Dumneavoastră, să fie cam incomodă, vă rog să mă iertați și s-o luați ca pe o ușoară zgâlțâire de umăr pentru cineva care doarme în trenul care a intrat deja în gara de destinație!

Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă mângâie cum numai El știe și poate!

Monahia Siluana Vlad

A fi părinte înseamnă a fi creator

Ramona Bădescu: Copiii sunt cu adevărat un dar de la Dumnezeu. Asta însă nu ne face mai ușoară *meseria de părinte*. Cu toții stăm foarte bine cu teoria. De multe ori spunem că nu suntem pregătiți să devenim părinți și totuși se întâmplă să devenim. Cum trebuie să reacționăm în acele momente?

Maica Siluana: Ei, bine ar fi fost dacă am fi învățat până atunci să nu trăim la întâmplare, să nu trăim sub puterea celui „se întâmplă”! Și să nu trăim reacționând, ci gândind și acționând!

Acum, să ne gândim mai întâi la taina aceasta a darului. Orice dar este o taină, pentru că este oferit de cineva și primit de altcineva, este o relație vie și concretă între două persoane care se iubesc și se deschid una alteia, se împărtășesc una de cealaltă. Cel ce face darul se întrupează cumva în acel dar, iese din sine și pleacă spre celălalt. Cel ce primește, dacă îi face loc în viața sa, nu mai e nici el același. Va trebui să facă loc în propria sa viață atât darului, cât și dăruitorului.

De aceea cred, nu suntem niciodată destul de pregătiți să primim un dar, orice dar! Darul aduce întotdeauna cu sine ceva nou și necunoscut în viața noastră și noi ne temem de necunoscut. Chiar și când primim ceva ce am dorit. Una e dorința și alte e împlinirea dorinței. După ce ni se împlinește o dorință, descoperim că lucrurile nu sunt așa cum erau în capul nostru înainte și suntem destul de stingheriți dacă atenția ne rămâne asupra darului și-l uităm pe dăruitor....

Revenind la copii, mă întreb: câți dintre oamenii își doresc copii ca daruri de la Dumnezeu? Astăzi oamenii se tem din ce în ce mai mult ca nu cumva să primească acest dar de la Dumnezeu. Foarte puțini sunt cei care își doresc copii... mai ales cei care, din motive ale trupului, ale sănătății, nu pot avea copii. Chiar și aceștia, care se roagă pentru a avea copii, îi cer și-i primesc ei ca dar de la Dumnezeu? Și, dacă da, câtă vreme țin minte acest lucru?

Sau, dacă nu vor avea copii, mai rămâne Dumnezeu un Dăruitor? De obicei se supără pe Dumnezeu și rămân cu o amară durere. Durerea de a nu primi darul lui Dumnezeu, care este copilul, este semnul că omul nu mai prețuiește darul suprem al lui Dumnezeu, care este viața. Nu suntem conștienți ce dar minunat este viața noastră și că ar trebui să ne purtăm cu ea așa cum ne purtăm cu un dar prețios. Și aceasta se răsfrânge și asupra vieții celorlalți. Dacă eu nu simt că viața mea este un dar minunat și nu știu Cine mi-a dat darul și de ce mi l-a dat, greu îmi va fi mie să pricep ce dar este viața dumitale. Te voi privi ca pe un obiect. Îmi place de dumneata, avem o treabă împreună? Atunci, bine ai venit! Nu îmi place, m-am plictisit? Trebuie să dispari. Dacă nu, te ajut eu să dispari... Și cu copilul la fel. Îmi doresc copii, pentru că toată lumea are copii, pentru că nu este bine să fie omul singur, pentru că trebuie să avem urmași, să ne meargă viața mai departe și pentru că avem în noi dorința de a avea copii. Dar, nu-i mai privim ca pe darul lui Dumnezeu. De ce? Din cauza neștiinței, a necunoașterii...

R.B.: ...valorii vieții.

M.S.: Da. A necunoașterii adevărului că viața noastră e darul lui Dumnezeu și că suntem responsabili de

suntem împinși să alegem suzeta ca să nu-i deranjăm pe cei mari, că sunt stresați! Și rămânem așa, cu suzeta – țigară sau gumă – în gură, până la bătrânețe, cu biberonul – paharul sau sticla – în gură, până la bătrânețe. Nu ne maturizăm și nu ne înmulțim. Dacă noi alegem să avem un copil sau doi sau trei, nu putem să stăpânim pământul, pentru că nu respectăm porunca lui Dumnezeu. Ești stăpân atunci când te înmulțești să-ți umpli viața, să-ți umpli familia, fără o măsură artificială. Atunci poți fi plin și împlinit și dacă ai mulți copii, și dacă ai puțini și dacă nu ai. Nu numeri, nu socotești. Nu te temi. Tu n-ai călcat porunca, ai împlinit partea ta din ea. A Domnului este să facă partea Lui. Foarte greu de înțeles lucrul acesta, pentru că e mare împotrivire din partea omului. Noi trăim consecințele acestei atitudini și, în loc să fim stăpâni ai pământului, suntem noi stăpâniți și nimiciți de stihiiile pământului. Noi muncim, facem, zidim case... vine apa și le ia. Muncim, facem, semănăm... vine vremea și le strică. Cumpărăm mașini, facem... vine viteza și ni le bagă într-un pom. Totul se distruge, ne trece printre degete, ne cade din mâini... Asta este legea lui Dumnezeu, rânduiala sfintei Sale bucurii. Și dacă n-o respect, consecințele se întorc asupra mea. Nu Dumnezeu mă pedepsește.

R.B.: Și este o lege care, de fapt, este în beneficiul nostru.

M.S.: Sigur că da. Dar, slavă Domnului, sunt mulți oameni care se bucură, chiar dacă nu și-au dorit copiii, se bucură de ei. Sunt uneori copii care nu sunt doriți deloc și, când apar, toată lumea se uită la ei...

R.B.: ...ca la o minune.

M.S.: Da, pentru că fiecare copil este o minune. În fața acestei minuni, omul simte, fie că spune sau nu, el

simte acolo prezența și darul lui Dumnezeu. Că din trup nu poate să se nască cineva. Trupul găzduiește pe acel cineva. Trupul femeii primește sămânța bărbatului și zămislește biologic, pune la dispoziție, biologic, ceea ce își va construi sufletul, persoana care este adusă la viață de Dumnezeu, atunci, în momentul concepției. Darul lui Dumnezeu este *cineva*, nu *ceva*. Dumnezeu îmi dăruiește mie pe *cineva*, mi-l dă în grijă – și o să ceară de la mine să-I spun cum l-am crescut.

R.B.: Este adevărat, mulți copii care nu sunt doriți, după ce se nasc trezesc acele sentimente firești, naturale, de dragoste, de protecție.

M.S.: Pentru că farmecul și fragilitatea lor nu sunt din lumea aceasta. Copilul, când vine pe lume, e martor viu că este darul Cuiva care nu e din lumea aceasta. Și chiar privește și zâmbeste într-un anume fel, în care te îndoiești că-ți zâmbeste ție. De fapt, zâmbeste îngerului care se vede lângă noi.

R.B.: Da, și pe parcurs această „magie” dispare.

M.S.: Da, încet-încet, lumea aceasta începe să-și pună amprenta ei peste el, pecetea, neputințele sau patimile sau trăsăturile negative ale caracterului...

R.B.: Mulți sunt extaziați că s-a născut copilul, este o minune, însă pe la trei, patru, cinci ani parcă nu li se mai pare așa: nu ne ascultă, nu mai avem răbdare... Cum facem să păstrăm magia acelor clipe de la început?

M.S.: Ca s-o păstrăm trebuie să nu fie „magie”, să n-o privim ca pe o magie, ci ca pe un mesaj de la Dumnezeu.

R.B.: Să fim conștienți.

M.S.: Prin minunea aceea, Cineva îmi vorbește mie că, iată, ți-am încredințat pe cineva, dar acesta nu ești tu. Acest copil nu e copia ta, este un om nou. Dacă am

priceput taina că este un om nou, eu voi fi responsabil să-i creez condițiile ca el să fie, să devină altfel decât mine, altcineva. Noi avem tendința de a face din copiii noștri copiile noastre. Îi dorim să fie îndeplinitorii dorințelor noastre nerealizate. Or, ei se nasc cu propriile lor dorințe. Noi vrem să le dăm idealurile noastre: „Te fac doctor, te fac popă, te fac profesor.”. Dar el nu vrea să se facă ce vreau eu. Pentru că el are vocația lui, chemarea lui, din toate punctele de vedere.

R.B.: Și trebuie să-l ajutăm să și-o găsească.

M.S.: Să și-o găsească și s-o-plinească. Noi le oferim în primul rând suportul biologic al vieții: trupul nostru, trupul mamei este suportul biologic, întărit de grija și dragostea tatălui, care o ajută pe mamă să trăiască, n-o împiedică să trăiască. Mama dă din trupul ei, din viața ei și crește viața copilului până când e capabil să se desprindă. După aceea, tot pe ea o mănâncă: mănâncă laptele, după aceea îi mănâncă... zilele. Dar... asta este. Femeia se oferă ca mâncare copiilor ei. Ca Dumnezeu. Semănă cu Dumnezeu Care Se dă pe Sine ca mâncare omului. Gândurile Lui sunt prezente în creația Lui care ne hrănește. Lumea e dragostea lui Dumnezeu făcută mâncare pentru noi și mângâiere. Apoi, ni Se dă să-L mănâcăm în Sfânta Împărtășanie: Trupul și Sângele Lui. Și femeia mamă e ca El. Se dă pe sine cu trupul, cu timpul, cu munca ei, cu toată energia ei, ca să ce? Ca să crească un om ca ea, care va îmbătrâni și va muri ca și ea?

R.B.: Este un nonsens.

M.S.: Îl hrănește ca acela să introducă hrana pe unde va și să scoată resturile pe dincolo? Nu se poate... Asemenea minune să fie o viață spre moarte??? Nu, nu! Chemarea omului este spre viață, spre belșug de viață.

Și acest belșug de viață este Dumnezeu. Dumnezeu ne dă nouă surplusul acela de Viață care face din noi altceva decât mașinării biologice de consum. Altfel, noi consumăm. Consumăm tot timpul și ne consumăm. Pe măsură ce consumăm mai mult, mai mult ne și consumăm. Ne zbârcim, îmbătrânim, ne terminăm și... ne stingem. Dacă, pe măsură ce se strică lutul, nu crește duhul și nu-l luminează ca, atunci când acesta se va crăpa, să iasă trupul de slavă făgăduit de Dumnezeu, totul ar fi o dramă fără nici un sens...

E cazul să ne dumirim că noi, ca părinți, îi oferim copilului suportul ca el să crească și să plinească porunca: „Creșteți!”. El crește pentru că așa i-a poruncit Dumnezeu. Și noi suntem datori să-i dăm ceea ce suntem capabili să-i dăm ca să crească. În primul rând, îi dăm iubire. Sufletul fără iubire nu poate să crească. Dacă sunt atâția oameni imaturi, este pentru că n-au fost iubiți. Au fost vremuri în care părinții n-au mai știut să-și iubească copiii.

R.B.: Sau să-și manifeste iubirea.

M.S.: Iubirea s-a transformat în ceva egoist: ești copilul meu, trebuie să faci asta, să respecti dorințele mele... N-a mai fost dăruirea aceea jertfelnică. Înțelegeți?

R.B.: Da. Astăzi trecem prin tot felul de teste: să obținem permis de conducere, să obținem, eu știu... permis de pescuit, stație de radio, dar nimeni nu ne cere un test prin care să fim „acreditați” ca părinți. Ar fi bun un test pentru viitorii părinți?

M.S.: Eee... aici e taină mare. Păi, nu cred că ar fi. Pentru că oamenii s-ar transforma în părinți așa cum se transformă un om în „conducători auto”, nu? Iei testul și gata! Dar a fi părinte nu înseamnă o profesie, nu înseamnă o calificare, a fi părinte nu înseamnă *să mă*

pricep, ci să iubesc! A fi părinte înseamnă a fi creator și iubitor, ca Dumnezeu împreună cu El.

R.B.: Ne naștem cu această calitate sau o învățăm?

M.S.: Da, ne naștem. Suntem ca Dumnezeu. Și creștem. Suntem după chipul Lui, creștem în asemănarea cu Dumnezeu. Și una din trăsăturile lui Dumnezeu este creativitatea. El creează. Dumnezeu creează din nimic, noi creăm din ceea ce a creat El. Și la nașterea de prunci, care nu este înmulțire, nu este reproducere, cum se zice în manualele de anatomie, ci este *pro-creație*, omul *creează împreună cu Dumnezeu* un om nou. Omul participă la actul lui Dumnezeu de creație a unui om nou. Aceasta este taina. Și orice om este o făptură creatoare. El poate să creeze artă, el poate să creeze obiecte necesare, poate să creeze alimente noi și creează copii, procrează prunci, procrează oameni noi în colaborare cu Dumnezeu. Și când a respectat porunca de a fi crescut cu și în Dumnezeu, el este deja apt pentru procreare. Este apt fiziologic, dar și psihologic a ajuns apt, adică își poate stăpâni impulsurile, emoțiile, nu mai face „ce-i vine”, ca un copil... Acum face ce se cuvine, face ce-i convine celuilalt, din iubire. Aceasta este maturizarea, este vârsta la care eu pot să creez un om nou, pentru că, din punctul acesta de vedere, eu m-am maturizat. Și apoi este vorba de creșterea duhovnicească. Acum omul devine conștient că a avea copii înseamnă să fii împreună-creator cu Dumnezeu, înseamnă să contribui la aducerea pe lume a unui om nou care poate să fie un mare sfânt, care este chemat de Dumnezeu și este iubit de Dumnezeu. Asta sunt chemat să ofer copilului meu. Și-i ofer posibilitatea să se ducă la Dumnezeu, din toate punctele de vedere. Or, noi îl împiedicăm să se ducă. De ce? Pentru că noi înșine am fost împiedicați de

părinții noștri și de generațiile trecute. Suntem rodul unor împiedicări de a crește în Dumnezeu. Ne-am îndreptat tot mai mult spre creșterea fizică, biofizică, psihică; psihismul crește din punct de vedere al inteligenței, dar la capacitățile de a ne stăpâni instinctele, de a nu răspunde cu rău la rău, n-am crescut deloc, mai deloc. Și atunci sigur că dacă s-ar pune testul acela n-ar mai fi...

R.B.: N-ar mai lua nimeni...

M.S.: Aproape nimeni. Slavă Domnului, sunt părinți care au respectat porunca creșterii.

R.B.: Vă întreb pentru că, sigur, nimeni nu poate să ajungă la acea maturitate deplină, să se controleze perfect, să știe cum să-și educe copilul, tot timpul ne simțim nepregătiți și e imposibil să nu greșești ca părinte, poate te lupți să nu faci greșelile părinților tăi, dar vei face alte greșeli.

M.S.: Sigur... sigur că da.

R.B.: Este bătaia ruptă din rai?

M.S.: Eee, ar fi bine. Bătaia este ruptă din rai atunci când e dată cu dragoste. Când un părinte își bate copilul cu dragoste, cu durere, dar din dragoste, atunci bătaia poate să fie ruptă din rai. Eu astăzi nu aș mai avea încredere. Nu cred că mai există om care să aibă o stare de rai în inima lui. Și atunci bătaia e ruptă, de obicei, din iadul dinăuntru nostru, din nerăbdarea noastră, lipsa de înțelegere, neputința de a ne stăpâni impulsurile.

R.B.: Mie mi se pare un nonsens aici, pentru că în rai nu exista nici bătaie, nici violență... cred că asta e doar așa, o vorbă care să justifice mânia noastră.

M.S.: Da, dar nu uitați că Sfânta Scriptură învață că părinții ne ceartă, că pedeapsa ne ajută.

timp mult. Dar dacă ne vom strădui să-i dăm un sfert de oră copilului, un sfert de oră lui Dumnezeu, un sfert de oră nouă înșine, eu cu mine să stau, vom descoperi că vom găsi acest timp. Apoi, duminica. Relația pe care o avem cu Dumnezeu duminica este fundamentală pentru familie, pentru copii. Și prezența tatălui. Copiii sunt copiii părinților. Sigur, Dumnezeu să binecuvânteze copiii care sunt crescuți numai de mamă sau numai de tată, din mai multe motive, dar tatăl trebuie și atunci făcut prezent. Nu putem să-i spunem unui copil: „Tu n-ai tată”. Nu. Îi spunem: „Tatăl tău este departe. Pe tatăl tău l-am cunoscut exact cât a fost nevoie să te am pe tine. Acum este departe și-l ai în tine, ai să vezi, ai să-l cunoști, este în tine.”. Trebuie să-i vorbim frumos despre tatăl lui.

R.B.: Da, unii copii întreabă, se întreabă: „De ce curtare nu are tată?”.

M.S.: Pentru că părinții au trebuit să se despartă, s-au certat și au trebuit să se despartă, dar tatăl îl iubește pe copil, copilul îl iubește pe tatăl. Și atunci copilul va înțelege, va asimila într-un fel această durere, care este foarte mare pentru el.

R.B.: Uneori e greu să înțelegem rolul tatălui, mai ales că, atunci când copilul este mic, mama este foarte implicată în relația ei cu el, mai este și moda acum cu mame singure, multe spun: vreau un copil chiar și fără bărbat; și se înțelege tot mai puțin ce rol are tatăl, în afară de a aduce bani și de a avea câte o conversație în familie. E trist...

M.S.: E foarte greu de explicat, dar anumiți psihologi, anumiți oameni ai științelor umaniste, ai științelor omenesti și mulți medici au descoperit că acei copii care nu au fost iubiți, confirmați de către tatăl lor au

avut mari probleme emoționale, mari probleme de comportament, până la boli psihice la tinerețe, la adolescență. Tatăl este cumva lumea. De mamă, trupește copiii sunt foarte lipiți și creșterea îi face să se rupă. De aceea, mama trebuie să aibă curajul să lase copilul, mai ales dacă e băiat, că mamele pe băieți vor să-i țină cât mai aproape, să-i lase să se rupă de ele. Încet-încet, să le dea voie să crească în lumea aceasta. Eu îl asigur cu iubirea mea, iar tatăl este trimisul lumii, este reprezentantul lumii, este cel care îl confirmă pe copil ca om în lume. Copilul nu se simte una cu el, nu s-a trezit lipit de tatăl lui, s-a trezit lipit de mama lui și, ca să se facă mare, simte nevoia să se desprindă. Și unde se duce? În brațele tatălui și acesta îl confirmă. Când un tată privește cu dispreț un copil și zice: „Ai făcut băiat, voiam fată”, sau: „Acesta nu e bun de nimic”, acestea sunt lucruri care apasă ca niște blesteme pe copii. Copiii greu depășesc asta. Atunci ei au probleme și în relația cu Dumnezeu. Am întâlnit copii care nu vor să se roage *Tatăl nostru*. Cineva îmi spunea: „Eu mă rog la Domnul Iisus Copil mic, atât pot să mă rog!”. De ce? „Că tata e rău.” Dacă tatăl este violent, neiertător, bătăuș, atunci ei mai degrabă se roagă la Maica Domnului, mai degrabă se roagă la Pruncul Iisus.

R.B.: Deci fug de rugăciunile acestea.

M.S.: Proiectează. Desigur, orice tată este autoritatea, este mai sever decât mama, dar, când e cu dragoste, asta îl ridică pe copil, îi dă statutul de om, de creștere. Crește și intră în lumea celor maturi. De la șapte ani încolo este neapărată nevoie ca copilul să aibă un model de bărbat și să-l confirme un bărbat. Mai ales dacă e băiat. Dar și fetele. Când unei fete îi spune mama: „Ce

bine îți vine fusta!” e una, dar când îi zice tata: „Bravo, îmi place ce notă ai luat!”, se simte autorizată de cineva care nu e subiectiv. „Mama? Ei, mama mă iubește oricum! Dar tata, care iubește greu, mă iubește pentru că merit, atunci...”, înțelegeți?

R.B.: Are mai multă greutate tata.

M.S.: Apoi, și comunicarea dintre tată și mamă este importantă. Dacă unul spune într-un fel și unul în alt fel, dacă se contrazic și se ceartă în fața copilului, acesta va fi derutat, mintea lui va fi confuză și nu va mai avea repere. De aceea e nevoie de Biserică, de Împărtășanie, de legătura vie cu Dumnezeu. Numai în Biserică valorile familiei sunt repere reale pentru copil.

R.B.: Părinții trebuie să fie mai degrabă prietenii sau șefii lor?

M.S.: Și, și.

R.B.: Să fie un echilibru.

M.S.: Da. Cel mai bine e când șeful îți este și prieten, dar nu devine prin asta mai puțin șef. Și, și. Autoritatea nu se întărește printr-o severitate excesivă. Nu, nu. Și asta dragostea ne învață, rugăciunea ne învață. Omul care iubește este spontan, este suplu...

R.B.: Și e receptiv ...

M.S.: Și când simțim că nu iubim, când greșim, să strigăm la Dumnezeu: „Doamne, uite, mă revărs pe copilul acesta, Doamne, ajută-mă, Doamne, întărește-mă! Doamne, dă-mi pace, Doamne, pune iubire în inima mea!” și atunci totul se schimbă, pentru că Dumnezeu, la cerere, pune și iubire.

R.B.: Și o ultimă întrebare, care ne duce spre zona conflictului între părinți și copii: cine sunt de vină – copiii, tinerii, pentru că visează, sau adulții, pentru că renunță la vise, devin „realiști”?

M.S.: Este mult de vorbit. Nimeni nu este de vină. Adică eu n-aș vrea să învinovățim pe cineva, mai ales o întreagă categorie... Cred că păcatul e de vină. Fiecare nouă generație judecă răul pe care-l găsește în lume și dorește să schimbe lumea judecându-i pe părinți. Aceasta este tendința omului de mâine care vrea să fie mâine. El aparține zilei de mâine și are dorințele lui și proiectele lui. Din păcate, sfârșește prin a se acomoda și începe să judece tineretul care vine din urmă... Fiecare generație, la maturitate, are tendințe conservatoare, tendința de a se statornici în cele pe care le-a „apucat” și asta e și rău, pentru că presupune o toleranță la rău și o împotrivire la schimbare, dar și un lucru bun, pentru că nu ne desfacem așa tot timpul...

R.B.: Ne dă o stabilitate.

M.S.: Așadar, acest conflict există dintotdeauna. Totul e să facem din el o ocazie de schimbare și de înnoire, și să nu-l lăsăm să ia forme distrugătoare.

R.B.: Trebuie fiecare să învețe de la celălalt.

M.S.: Exact. Un părinte învață de la copii că ei sunt altfel și vor mai mult, și va spune: „Bine, mai mult, dar uite, pe aici, asta e calea.”, iar copiii învață de la părinți că „uite, ei și-au cucerit valorile, nu renunță așa, cu una cu două, pentru că am zis eu”... multe avem de învățat unii de la alții dacă ne privim ca persoane, ca taine vii și inepuizabile. Dacă însă vom trăi pătimaș și ne vom judeca unii pe alții, vom trăi mereu în cercuri vicioase în care fiecare generație repetă greșelile și suferințele celei precedente, ca într-un blestem.

Numai Dumnezeu ne învață cum să trăim acest inevitabil conflict cu folos pentru sufletele și viețile noastre.

Este dansul un păcat?

Ramona Bădescu: Oare a râs vreodată Iisus? A spus El vreo glumă, a avut simțul umorului, a dansat El? A făcut lucruri cu totul „nefolositoare” ca acestea? De ce Iisus nu vorbește niciodată despre râs, despre dans? Poate pentru că aceste lucruri sunt absolut normale, de la sine înțelese?

Maica Siluana: Frumoasă întrebare. Haideti să ne gândim de ce a venit Mântuitorul, de ce S-a întrupat Fiul lui Dumnezeu, de ce S-a făcut Dumnezeu om? El n-a venit cu o listă de probleme pe care să le rezolve sau să le îndrepte pe pământ. N-a venit cu o listă de păcate să ne spună: astea sunt, astea nu, ci a venit ca să refacă legătura omului cu Dumnezeu, să-l facă iarăși pe om „suflet viu”! Omul se rupsese de Dumnezeu și firea aceasta – trupul și sufletul omului – nu mai era capabilă să primească energia necreată, harul lui Dumnezeu, cu care noi suntem oameni în sensul adevărat al cuvântului. Fără energia aceasta de la Dumnezeu noi nu suntem oameni. Puterile sufletului nostru și ale trupului nostru sunt niște energii care sunt făcute de Dumnezeu ca să primească o putere străină lor și să conlucreze cu ea. Puterea mea este făcută de la început să aibă în ea puterea lui Dumnezeu. Neamestecată. Dar nedespărțită. Împreună. Puterea lui Dumnezeu cu puterea omului. Așa ne-a făcut. Ne-a făcut și a suflat suflare de viață. Această suflare a intrat în mine și eu trăiesc, sunt în ea, în vibrația ei. Dansez în ea, dacă vreți. Cineva dădea un exemplu

plastic despre cum este suflarea lui Dumnezeu față de ființa mea: este cum ar fi vântul cu o frunză care zboară. Vântul face ca frunza să zboare, dar nu intră în frunză. Fără vânt, frunza este o frunză care cade. În vânt, frunza este o frunză care zboară, care dansează, nu?

R.B.: Da.

M.S.: Așa ne-a făcut Dumnezeu. Omul, când n-a mai făcut ce l-a învățat Dumnezeu să facă și ce i-a zis că e bine pentru el, a murit, a căzut, n-a mai dansat cu Dumnezeu! Dumnezeu l-a dăruit pe om cu libertate și l-a învățat, prin poruncă, ce e bine, ascultarea de Dumnezeu, și ce e rău, neascultarea de Dumnezeu. Dar i-a respectat libertatea de a alege, insistând să-l învețe, ca pe un copil, că, în funcție de alegerea lui, va trăi sau va muri. Și când omul a ales să calce porunca, a murit. Adică s-a desprins, s-a tăiat de această energie a lui Dumnezeu și arată cam cum arată un frigider care nu mai e în priză. Un frigider scos din priză are tot ce-i trebuie ca să-și îplinească rostul: are freon, are instalația necesară, are sertare, are izolare termică, la început are și ceva gheață, dar, încet-încet, se dezgheață, curge, ruginește și nu mai e bun decât să pui cloșca în el...

R.B.: Să înțeleg că fără Dumnezeu suntem deconectați?

M.S.: Exact, deconectați. Și, până la „plinirea vremii”, omul a tot văzut cât de greu este fără Dumnezeu, cât de rău e să fii tu Dumnezeu... Că omul căzut, și noi toți asta vrem, să fim dumnezei fără Dumnezeu: „eu am dreptate”, „eu hotărâsc”, „eu pot”... Și pot și pot, până într-o zi când nu mai pot... Vreau, vreau, dar într-o zi nu mai vreau. Nu că nu mă lasă alții, dar nu mai vreau eu. Ei, cine e acesta care acum poate, acum nu mai poate, acum vrea, acum nu mai vrea! Ce fel de Dumnezeu sunt

eu, acesta? Pentru că sunt un dumnezeu, iată, pe care îl doare burta. Poți să te rogi, să te închini unui dumnezeu care are crampe intestinale? Nu poți. Și așa ne dăm seama, încet-încet, descoperim că nu suntem dumnezei. Suntem minunați, dar ne lipsește ceva. Și acest ceva ce ne lipsește ne doare. Tânjim după acest ceva și-l căutăm... În votcă, în avere, în dans, în plăcerile pământești și nu-l găsim pentru că nu este. Nu este. Ce ne lipsește este Dumnezeu. Dar iată, Dumnezeu a venit, e cu noi, S-a făcut om și a zis: „Veniți la Mine voi, toți cei osteniți și Eu vă voi odihni pe voi!”. Un om odihnit este un om întreg, întregit, un om care s-a întors la Dumnezeu și Dumnezeu și-a făcut sălaș în el. Acum totul e altfel. Acum mănâncă așa, ca un om cu Dumnezeu în el, bea ca un om care are puterea lui Dumnezeu în el, iubește ca un om care are puterea lui Dumnezeu în el, se bucură de viață ca un om care are puterea lui Dumnezeu în el. Și atunci și dansul lui e iarăși dans.

Eu n-aș pune întrebarea dacă *a răs* sau *a dansat* Mântuitorul. Ia să ne gândim! Când dansează omul? Când simte el nevoia să danseze? Dacă eu, de exemplu, primesc ascultare să merg la cineva la spital, la cineva grav bolnav, aflat pe patul morții, ce voi face acolo, la căpătâiul lui? Voi râde și voi dansa? Iar dacă n-o fac, nimeni n-o să se mire că „asta nu râde și nu dansează”. Cum să râzi și să dansezi la căpătâiul unui muribund? Cum era să râdă minunea asta de Om, Care e Mântuitorul, Dumnezeu făcut Om, când noi eram pe moarte? Când noi eram striviți sub păcat? Când noi eram chinuți de orbirile și de bolile și de putreziciunile firii noastre căzute? Iată de ce nu a răs și nu a dansat și nu a vorbit despre asta.

Dar, să luam aminte unde ne cheamă El pe noi? Zice: „Veniți la nunta fiului de împărat”. Ce credeți că